

עפ"ת 49311/02-15 - הישאם בשר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 49311-02-15 בשר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט אמיר טובי
המערער	הישאם בשר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) שניתן ביום 9.11.2014 בהעדר, ובגדרו הורשע המערער והוטלו עליו עונשי פסילה בפועל מלהחזיק ו/או לקבל רישיון נהיגה למשך 8 חודשים, פסילה על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

2. טענתו העיקרית של המערער מופנית לעובדה כי בפני בית משפט קמא הונחו שני כתבי אישום שונים באותו תיק. כתב אישום אחד מקל ומייחס לו עבירה של אי ציות להוראות שוטר בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה וכתב אישום מחמיר יותר, בגדרו יוחסה למערער בנוסף גם עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא תעודת ביטוח. לטענת המערער, על פי הכרעת הדין לא ניתן לדעת באילו עבירות הוא הורשע. לעניין אי התייצבותו לדיון, טען המערער כי נבצר ממנו להופיע בשל בעיה בריאותית ממנה סבל באותו מועד. יוער כי בקשה לביטול פסק הדין מחמת מחלתו של המערער, נדחתה על ידי בית משפט קמא. לגופם של דברים טען המערער כי בפיו טענות הנוגעות לנסיבות האירוע נשוא כתב האישום לרבות הטענה כי לא עבר עבירה של אי ציות להוראות שוטר.

3. המשיבה מצדה טענה כי גזר הדין הראשון שניתן על ידי בית משפט קמא ואשר בוטל לבקשת המערער, מונה את העבירות בהן הורשע. מכאן שאין מקום לטענה לפיה לא ידע המערער באילו עבירות הורשע. עוד הוסיפה כי ההתייחסות לשני המסמכים כשני כתבי אישום היא התייחסות שגויה שכן בתיק קיים כתב אישום אחד בלבד. הפרקטיקה הנהוגה של הגשת כתב אישום מודפס אינה מבטלת את כתב האישום שנרשם בכתב יד ונמסר לנאשם במעד ביצוע העבירה.

4. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות הגעתי למסקנה כי דין הערעור להתקבל.

איני רואה מקום להידרש לטענות הנוגעות להיעדרות המערער מן הדיון ולשאלת נפקותו של האישור הרפואי שהציג. אוסיף רק כי לדעתי, הקביעות של בית משפט קמא ביחס לנבצרות המערער מבוססות ומוצדקות ולא מצאתי מקום להתערב בהן. יחד עם זאת, סבורני כי דין הערעור להתקבל מטעם אחר.

5. עיון בתיק בית משפט קמא מלמד כי בפני בית המשפט עמדו שני כתבי אישום השונים במהותם האחד מהשני. בכתב האישום שנרשם בכתב יד יוחסו למערער שתי עבירות - נהיגה ברכב תוך אי ציות להוראות שוטר ונהיגה ללא רישיון נהיגה ותעודת ביטוח ברי תוקף. לעומת זאת בכתב האישום המודפס יוחסה למערער עבירה אחת של אי ציות להוראות שוטר. בנסיבות, לא יכול היה המערער לדעת אילו עבירות מייחסים לו. גם מהכרעת הדין לא ברור באילו עבירות הורשע המערער האם בשתי העבירות נשוא כתב האישום שנרשם בכתב יד או שמא בעבירה אחת נשוא כתב האישום המודפס. הדעת אינה סובלת מצב אבסורדי מעין זה כשבפני בית המשפט עומדים שני כתבי אישום שונים שהוגשו באותו תיק ובגין אותו אירוע. יפים לעניין זה דברי בית המשפט ברע"פ 5978/04 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס' (4), 594 לקבועו:

"בציון הוראות החיקוק יש כדי לאפשר לנאשם להתגונן כראוי מפני האישומים נגדו (ע"פ 548/82 מילר נ' מדינת ישראל [8], בעמ' 351; ע"פ 2483/92 בונפיד נ' מדינת ישראל [9], 13.4.1993). יש בהן כדי לפשט ולהבהיר את כוונת התביעה. סעיפי החיקוק מסייעים בתחימת הדיון בבית המשפט. "רק פירוט כאמור יש בו כדי להעמיד את הנאשם מעיקרו על מהותן של טענות התביעה, דבר שהוא חיוני כדי שיוכל לערוך הגנתו על יסוד ידיעת האישום והעונש הקבוע לצדו, והוא גם דרוש כדי להעמיד את

בית-המשפט על טיבן והיקפן של טענות התביעה" (ע"פ 791/79 בינדר נ' מדינת ישראל [10], בעמ' 119; וראו גם: ע"פ 172/82 אטיאס נ' מדינת ישראל [11], בעמ' 24). אין כוונתי לגרוע מחובת התביעה לנסח את סעיפי האישום בפירוט ובתשומת לב, ואזהר ואומר שלא כפי שנעשה בכתב האישום מושא הליך זה. כפי שנאמר:

"הוראות החיקוק, אף שפירוטן בכתב האישום נושא היום אופי פורמלי בעיקרו, עדיין שמור להן תפקיד ענייני בכך שהן 'משלימות' את תמונת ה'התרחשות' המיוחסת לנאשם בפרשת העובדות, קובעות 'מסגרת' לראיות שתביא התביעה ועל פיהן נקבעת סמכותו העניינית של בית-המשפט. חוסר דיוק בציון הוראת החיקוק, עלול להטעות את הנאשם ולהניעו לנקוט קו הגנה, שאינו הולם את הוראת החיקוק 'האמיתית' אליה מתכוונת התביעה; ויחד עם זאת, להקים בסיס לטענות כנגד הרשעה בעבירה אחרת ובדבר העונש הצפוי בעקבות ההרשעה" (קדמי [33], בעמ' 935).

התוצאה המתחייבת ממצב זה הנה ביטול פסק דינו של בית משפט קמא והגשת בקשה לתיקון כתב האישום או מחיקת אחד מכתבי האישום שהוגשו ושמיעת התיק מחדש.

6. לא נעלמה מעיני העובדה שבגזר הדין הקודם שניתן בתיק ובוטל לבקשת המערער, ציין בית משפט עמוד 2

קמא את העבירות בהן הורשע. יחד עם זאת, הדבר נעשה במסגרת גזר הדין ולא הכרעת הדין ויתרה מכך אותו גזר דין בוטל, כך שאינו רלוונטי עוד לעניינו.

7. אני ער גם לעובדה שהטענה שהעלה המערער בפניי לא נשמעה מפיו בהליכים בפני בית משפט קמא. אין בכך כדי להוביל לדחיית טענתו על הסף שכן כשמדובר בטענה משפטית הנשענת על תשתית עובדתית שהוכחה, תבחן הטענה גם אם לא הועלתה בערכאה קמא (ראו: ע"פ 7164/10 ג'אן נ' **מדינת ישראל** (1.12.2011)).

8. על יסוד מקבץ האמור, אני מורה על ביטול פסק דינו של בית משפט קמא והחזרת התיק בפניו על מנת שידון בו מחדש.

המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.